

Sygn. akt II K 688/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: sekr. sądowy Paulina Feder

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 11.04.2019 r., 26.06.2019 r., 02.07.2019 r. i 25.07.2019 r.

sprawy z oskarżenia prywatnego K. Y. (1) przeciwko

M. C. (C.)

c. A. i D. zd. C.

ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 25 lipca 2018 roku na posesji mieszczącej się w miejscowości (...) kopnęła nogą w twarz K. Y. (2), co spowodowało uszkodzenie okularów oraz kopała ją po górnych częściach ciała, czym spowodowała wiele zadrapań i podbiegnięć krwawych oraz wyrwała kępkę włosów

tj. o czyn z art.217§1 kk

2. w dniu 25 lipca 2018 roku na posesji mieszczącej się w miejscowości (...) nazwała K. Y. (1) złodziejką

tj. o czyn z art.216§1 kk

oraz sprawy z oskarżenia prywatnego wzajemnego M. C. przeciwko

I. K. Y. (3) (Y.) zd. P.

c. J. i B. zd. T.

ur.(...) w C.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) naruszyła nietykalność cielesną M. C. w ten sposób, że szarpała ją za ubranie, włosy oraz okolice szyi, rozrywając bluzkę

tj. o czyn z art.217§1 kk

2. w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) znieważyla M. C. w ten sposób, że użyła wobec niej słów: spierdalaj” i „ty suko”

tj. o czyn z art.216§1 kk

II. R. P. (P.)

s. J. i B. zd. T.

ur. (...) w C.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) naruszył nietykalność cielesną M. C. w ten sposób, że uderzył ją pięścią w głowę w okolicę oka

tj. o czyn z art.217§1 kk

orzeka

1. oskarżoną **M. C.** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt.1 tj. przestępstwa z art.217§1 kk,
2. po ustaleniu, że oskarżona **M. C.** dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) znieważyla K. Y. (1) w ten sposób, że nazwała ją złodziejką, tj. popełniła przestępstwo z art.216§1 kk, na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec tej oskarżonej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,
3. na podstawie art.67§3 kk zobowiązuje oskarżoną **M. C.** do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. Y. (1) kwoty 100 zł (sto), złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 1 (jeden) miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku,
4. po ustaleniu, że oskarżona **K. Y. (1)** popełniła przestępstwa zarzucane jej aktem oskarżenia z art.217§1 kk i art.216§1 kk, na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec tej oskarżonej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,
5. na podstawie art.67§3 kk zobowiązuje oskarżoną **K. Y. (1)** do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. C. kwoty 300 zł (trzysta), złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 2 (dwóch) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku,
6. oskarżonego **R. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z art.217§1 kk i za to, na podstawie tego przepisu skazuje go na karę grzywny w wysokości 20 (dwadzieścia) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę równą 25 zł (dwadzieścia pięć złotych),
7. na podstawie art.46§1 kk zobowiązuje oskarżonego **R. P.** do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. C. kwoty 200 zł (dwieście złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
8. na podstawie art.628 pkt.1 kpk w zw. z art.629 kpk zasądza od oskarżonej M. C. na rzecz oskarżycielki prywatnej K. Y. (4) kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu 1/2 wysokości wniesionej opłaty od prywatnego aktu oskarżenia,
9. zasądza od oskarżonej M. C. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł (sześćdziesiąt złotych) i zwalnia ją od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych,
10. zasądza od oskarżonej K. Y. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł (sześćdziesiąt złotych) i zwalnia ją od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych,
11. zasądza od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 zł (pięćdziesiąt złotych) oraz przypadające na niego koszty sądowe.

UZASADNIENIE

M. C. i R. P. byli parą i razem mieszkali. Z tego związku urodził im się syn-H.. Para rozstała się i od tego czasu ich relacje pozostają napięte. K. Y. (4) jest siostrą R. P. i razem zamieszkują w miejscowości (...). Razem z nimi mieszka też małoletni syn H. P. (okoliczności bezsporne).

W dniu 25 lipca 2018 roku M. C. przyjechała do miejscowości (...), żeby zobaczyć się ze swoim synkiem. Razem z nim bawiła się na powietrzu. W pewnym momencie chłopiec rozplakał się. Obok niego była wówczas M. C. oraz R. P.. Odgłos płaczu, usłyszała siostra R. K. Y.. Powiedziała do swojego brata, aby zabrał syna do domu. Wtedy M. C. zwróciła się do niej słowami: „ty złodziejko się nie wtrącaj”. Po tych słowach K. Y. (1) podbiegła do M. C. i zaczęła ją szarpać za odzież, doprowadzając do rozerwania koszulki. W tym czasie R. P. mówił do siostry: „K., K.”, żeby ją powstrzymać przed tym zachowaniem. K. Y. (1) powiedziała do M. C.: „spierdalaj” i „ty suko”. M. C. w celu uwolnienia się kopnęła K. Y. (1) w nogę i szarpnęła za włosy. W ten sposób uwolniła się i pobiegła do samochodu, żeby uciec. Kiedy siedział już za kierownicą pojazdu, R. P. poprzez otwarte okno, uderzył ją zamkniętą dłońią w okolicę lewego oczodołu. Następnie M. C. odjechała od miejsca zdarzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody tj.: wyjaśnienia oskarżonej M. C. (k.33v-34), zeznania M. G. (k.49-49v), płyty z nagraniem zdarzenia (k.12-13,32), karty karne (k.16,23-25,29-30,339), kserokopia karty informacyjnej (k.3 akt II K 699/18), odpisy orzeczeń (k.13-15 akt II K 699/18).

Oskarżona **M. C.** na rozprawie oświadczyła, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych jej czynów (k.33v-34v). Jednocześnie przyznała, że kopnęła K. Y. (1), ponieważ próbowała się od niej uwolnić. Mogło też wówczas dojść do wyrwania jej włosów. Oskarżona przyznała również, że zwróciła się do K. Y. (1) słowami „złodziejko”. Wyjaśniła, że po tych słowach pokrzywdzona wybiegła do niej z atakiem i zaczęła szarpać. Podała też, że nikt nie upadł.

W ocenie Sądu Rejonowego, wypowiedzi oskarżonej zasadniczo polegają na prawdzie. Przede wszystkim wskazać należy, że relacja przedstawiona przez M. C. znajduje swoje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym przedłożonym do sprawy nagraniu dźwięku ze zdarzenia. Na przedstawionym nagraniu słychać wyraźnie, że oskarżona obraziła słownie pokrzywdzoną, a także że doszło do szamotaniny między stronami. W ostatnich sekundach nagrania, gdy oskarżona siedzi już w samochodzie, słychać jej przyspieszony oddech oraz zdenerwowanie. Nadto wypowiedzi oskarżonej są zgodne z zapisami zawartymi w karcie informacyjnej ze szpitala, gdzie zgłosiła się M. C. po zdarzeniu.

K. Y. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazała, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych jej czynów (k.34v-35v). Wyjaśniła, że chciała żeby R. wziął H. do domu, ponieważ zrobiło jej się żal chłopca. Usłyszała też kierowane do niej słowa: „ty złodziejko”. Wtedy się cofnęła, ale to M. C. kopnęła ją nogą w twarz. Oskarżona podała, że przewróciła się ponieważ miała uszkodzoną łękotkę. Wedle wypowiedzi pokrzywdzonej, M. C. skopała ją wtedy, wyrwała jej pęk włosów oraz zbiła okulary. Pokrzywdzona zaczęła krzyczeć. K. Y. (1) wyjaśniła, że obdrapana, z wyrwanymi włosami pojechała na posterunek. Wskazała też, że całą sytuację wywołała M. C.. R. P. nie naruszył jej nietykalności cielesnej. Podała, że nosi okulary od 2010/2011 roku. Chciała również pojechać na obdukcję do szpitala, ale przesłuchujący policjant jej to odradził.

W ocenie Sądu Rejonowego, wyjaśnienia oskarżonej w zakresie przebiegu zdarzenia nie zasługują na przymiot wiarygodności. Wskazać należy, że z utrwalonego zapisu dźwięku wynika jasno, że stroną agresywną w zdarzeniu była oskarżona K. Y. (1). M. C. jedynie na początku zwróciła się do niej słowami: „złodziejko”. To zachowanie zapoczątkowało kolejne etapy sytuacji, jednak zachowanie K. Y. (1) było niewspółmierne do słów wypowiedzianych przez M. C.. Na uwagę zasługuje również fakt, że w treści nagrania wyraźnie również słychać słowa R. P., który wypowiadając imię K. Y. (1) stara się ją uspokoić. Przeciwno uznaniu powyższej relacji za wiarygodną przemawia także treść zeznań policjanta, który miał kontakt bezpośredni zarówno z K. Y. (1) oraz M. C..

Policjant **M. G.** (k.49-49v) w swoich zeznaniach wskazał jasno, że M. C. przyjechała na posterunek z rozdartą koszulką oraz w jednym laczku. Nadto zeznał, że nie zauważył u kobiet obrażeń ciała, ani też nie odradzał uzyskania obdukcji lekarskiej.

Sąd Rejonowy uwzględnił zeznania świadka przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. M. G. jest jedyną osobą postronną w sprawie. Nie miał on żadnego interesu w złożeniu zeznań korzystnych dla którejkolwiek ze stron. Przyjęcie zawiadomień złożonych przez M. C. oraz K. Y. (1) należało do jego obowiązków służbowych.

Oskarżony **R. P.** (k. 35v-36v) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie uderzył M. C., ponieważ trzymał na rękach dziecka, zaś w drugiej ręce miał telefon. Podał, że jego siostra K. została uderzona nogą w twarz przez M. C., która jeszcze potem ją kopała.

Sąd Rejonowy nie dała wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Stanowisko R. P. jest zbieżne z relacją przedstawioną przez jego siostrę- K. Y. (1), której wyjaśnieniom z powodów wskazanych powyżej Sąd Rejonowy nie dał wiary. W ocenie Sądu, R. P. i K. Y. (1) uzgodnili między sobą wersję wydarzeń. O uzgodnieniu świadczy również fakt, że dopiero pod koniec postępowania sądowego, oskarżeni wskazali na bezpośredniego świadka zdarzenia takim miałby być **C. K.** (k.46v-47). Świadek ten zeznał, że podczas zdarzenia był obecny w domu i słysząc kłótnię, wyszedł na podwórko. Wówczas zobaczył, że M. C., R. P. wraz z dzieckiem stoją obok bramy, a K. Y. (1) leży.

W ocenie Sądu Rejonowego, zeznania świadka nie odpowiadają prawdzie. Zważywszy na obiektywny dowód w sprawie w postaci nagrania dźwięku ze zdarzenia, nie jest możliwym, aby wymienione przez świadka osoby zachowywały się w przytoczony sposób. Całe zdarzenie miało charakter dynamiczny. Z nagrania wynika, że M. C. przemieszczała się szybko. Brak jest zatem możliwości, aby stała koło R. P., a K. Y. (1) w tym czasie leżała. Nadto wymieniony świadek jest znajomym R. P. i K. Y. (5). Pomaga im w prowadzeniu gospodarstwa. Zważywszy na fakt, na jakim etapie postępowania świadek ten został powołany, logicznym jest fakt, że został on przedstawiony jedynie dla uwiarygodnienia relacji przedstawionej przez rodzeństwo.

Wobec braku podstaw do kwestionowania Sąd uznał też za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie tj.: płyty z nagraniem zdarzenia (k.12-13,32), karty karne (k.16,23-25,29-30,339), kserokopia karty informacyjnej (k.3 akt II K 699/18), odpisy orzeczeń (k.13-15 akt II K 699/18).

W pierwszym z czynów oskarżycielka prywatna zarzuciła M. C. popełnienie przestępstwa z art.217§1 kk.

Art.217§1 kk określa odpowiedzialność karną za przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej człowieka. W jego opisie ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy, itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami). Naruszenie nietykalności cielesnej może pozostawić nieznaczące ślady na ciele (sińce, zadrapania lub obrzęk). Strona podmiotowa przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w obu jej formach, tj. zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. (A. Marek, Komentarz do kodeksu karnego).

W tym stanie sprawy Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że M. C. w istocie spowodowała naruszenie nietykalności cielesnej K. Y. (1) w ten sposób, że kopnęła ją w nogę i wyrwała kępkę włosów, jednak czynu tego dopuściła się odpierając bezpośredni i bezprawny zamach na jej osobę kierowany przez K. Y. (1) tj. w warunkach obrony koniecznej określonej w art.25 kk. Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, co do tego, że najpierw nastąpił atak ze strony K. Y. (1), która szarpała M. C.. Wtedy ta ostatnia odpierając atak i starając się wyrwać kopnęła K. Y. (1) w nogę i szarpnęła za włosy. Zachowaniem K. Y. (1) bezsprzecznie stanowiło bezpośredni i bezprawny zamach na M. C.. Zważywszy na powyższe przyjęcie, Sąd Rejonowy uniewinnił M. C. od popełnienia pierwszego z zarzuconych jej czynów.

Jednocześnie, Sąd Rejonowy, w oparciu o ten sam materiał dowodowy uznał, że M. C. dopuściła się czynu polegającego na tym, że w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) znieważyla K. Y. (1) w ten sposób, że nazwała ją złodziejką, czym wypełniła znamiona przestępstwa z art.216§1 kk.

Wskazać należy, że strona przedmiotowa drugiego czynu z art.216§1 kk obejmuje trzy sposoby przestępnego działania: znieważenie innej osoby w jej obecności, znieważenie innej osoby podczas jej nieobecności lecz publicznie, znieważenie innej osoby podczas jej nieobecności lecz z zamiarem żeby zniewaga do tej osoby dotarła. Znieważać

oznacza ubliżyć komuś, lżyć, obrażać kogoś. Zniewagą są zatem zachowania, które wg zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen stanowią wyraz pogardy dla człowieka, niezależnie od odczuć samego pokrzywdzonego. Przepięstwo to ma charakter formalny, a więc do uznania go za dokonane nie jest konieczne występienie skutku w postaci odczucia osoby, której zniewaga dotyczyła, że urażono jej godność osobistą (J. Piórkowska- Flieger, Komentarz do kodeksu karnego).

M. C. przyznała się do użycia wymienionych słów, co potwierdziła również relacja dźwięku z przebiegu zdarzenia, załączona do sprawy.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy celowym było zastosowanie wobec oskarżonej M. C. środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, rezygnując jednocześnie ze jej skazania. Zdaniem Sądu, spełnione są wszystkie przesłanki zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego opisane w art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonej jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5 (art. 66 § 2 kk).

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestęstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Doktryna podkreśla, iż najistotniejszą z przesłanek stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Natomiast właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania

Pierwszą przesłanką jest warunek winy nie będącej znaczną. W niniejszej sprawie zaistniały okoliczności, które umożliwiają taką jej ocenę. M. C. działała pod wpływem znacznych emocji. Od dawna relacje między nią a K. Y. (1) i R. P. nie układają się dobrze. W dniu zdarzenia przyjechała spotkać się z synkiem, który pod koniec spotkania rozplakał się. Te wszystkie okoliczności mogły spowodować, że M. C. nie kontrolowała w wystarczający sposób swoich emocji i spontanicznie wypowiedziała obraźliwe słowo pod adresem K. Y. (1).

Sąd doszedł do przekonania, że spełniona została również i druga przesłanka uzasadniająca warunkowe umorzenie postępowania, gdyż społeczna szkodliwość czynu sprawcy nie jest znaczna. Sąd zważył na fakt, że oskarżona nie działała z premedytacją, a nagle, pod wpływem chwili.

Oskarżona M. C. ma 29 lat. Jest panną. Ma dwoje dzieci na utrzymaniu. Nie posiada zawodu, obecnie nie pracuje. Dotychczas nie była karana sądownie.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec M. C. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok.

Na podstawie art.67§3 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do zapłaty na rzecz K. Y. (1) kwoty 100 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku. W ocenie Sądu Rejonowego, wysokość zadośćuczynienia odpowiada negatywnym odczuciom, których doznała pokrzywdzona w wyniku usłyszenia obraźliwego słowa.

Wartości doznanej przez nią krzywdy nie sposób oszacować. Jednakże pamiętać należało, że do ustawowo określonych przesłanek orzekania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zalicza się: skazanie za przestęstwo wyrządzające krzywdę, związek przyczynowy między przestępstwem a krzywdą, istnienie krzywdy w chwili orzekania, wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej złożony z zachowaniem ustawowego terminu. Przesłanką o charakterze negatywnym jest zaś wytoczenie powództwa o naprawienie szkody, której ma dotyczyć wniosek (por. wyrok SA w Szczecinie z 21.05.2015r., II AKa 64/15, opubl. Legalis nr 1338038). W niniejszej sprawie przesłanki pozytywne są spełnione w stopniu oczywistym, zaś przesłanka ujemna nie wystąpiła. Przy określaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności konkretnej sprawy. Uwzględniając kompensacyjną,

a nie represyjną funkcję zadośćuczynienia oraz to, że zazwyczaj nie jest ono jedynym zastosowanym środkiem usunięcia skutków naruszenia, trzeba też przyjąć, że zasądzona kwota powinna być umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach, a rozsądnosc tych granic warunkowana jest też realiami społeczno-gospodarczymi i środowiskowymi, a w tej konkretnej sprawie również oczekiwaniami pokrzywdzonego. Bezsprzecznie sytuacja majątkowa oskarżonego (co dotyczy każdej sprawy) nie ma wpływu na wysokość zasądzanej kwoty. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości, że w wyniku działań oskarżonej powstała szkoda na osobie. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę w szczególności takie okoliczności jak nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych oraz negatywne następstwa czynu. W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy orzeczona na rzecz oskarżycielki prywatnej kwota 100 zł tytułem zadośćuczynienia będzie właściwa.

W tym stanie sprawy również wina K. Y. (1) nie budziła wątpliwości Sądu Rejonowego i polegała na tym, że w dniu 25 lipca 2018 w miejscowości (...) naruszyła nietykalność cielesną M. C. w ten sposób, że szarpała ją za ubranie, włosy oraz okolice szyi, rozrywając bluzkę, czym wypełniła znamiona przestępstwa z art.217§1 kk.

Wina K. Y. (1) polegała również na tym, że w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości P. znieważyla M. C. w ten sposób, że użyła wobec niej słów: „spierdalaj” i „ty suko”, czym wypełniła znamiona przestępstwa z art.216§1 kk.

Oskarżona K. Y. (1) nie przyznała się do popełnienia żadnego z zarzuconych jej czynów. Przy czym stanowisko to, z powodów wskazanych powyżej, nie mogło zostać uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne i nie mogło stać się podstawą dla dokonania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

K. Y. (1) dokonała czynu pod wpływem zdenerwowania. Zareagowała gwałtownie i niewspółmiernie szarpiąc pokrzywdzoną, a także używając wobec niej wulgarnych słów. K. Y. (1) ma 29 lat. Jest mężatką, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Przebywa aktualnie na zasiłku rehabilitacyjnym. Nie była karana sędownie.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec K. Y. (1) warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata.

Na podstawie art.67§3 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do zapłaty na rzecz M. C. kwoty 300 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w terminie 2 miesiące od dnia uprawomocnienia się wyroku. W ocenie Sądu Rejonowego, wysokość zadośćuczynienia odpowiada negatywnym odczuciom, których doznała pokrzywdzona w wyniku usłyszenia obraźliwego słowa.

Wina oskarżonego R. P. nie budziła również wątpliwości Sądu Rejonowego i polegała ona na tym, że w dniu 25 lipca 2018 roku w miejscowości (...) naruszył nietykalność cielesną M. C. w ten sposób, że uderzył ją pięścią w głowę w okolice oka, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art.217§1 kk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu. Jednak zeznania pokrzywdzonej, poparte sporządzoną do sprawy dokumentacją medyczną, przeczy jego stanowisku.

Na podstawie art.217§1 kk Sąd Rejonowy skazał R. P. na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę równą 25 zł. Na podstawie art.46§1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz M. C. kwoty 300 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

R. P. ma 35 lat. Jest kawalerem. Ma na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko ze związku z M. C.. Utrzymuje się z pracy w gospodarstwie rolnym. Uzyskuje z tego tytułu dochody w wysokości 10.000-12.000 zł miesięcznie. W przeszłości oskarżony był już karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 maja 2016 roku, w sprawie II K 276/16, został skazany za przestępstwo z art.158§1 kk, na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na pracy społecznie użytecznej w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 19 stycznia 2018 roku, w sprawie II k 1482/16, został skazany za popełnienie przestępstwa z art.190a §1 kk, na karę 1 roku i 2 miesiące ograniczenia wolności polegającej na pracy społecznie użytecznej w wymiarze 40 godzin miesięcznie.

Przy wymiarze kary wobec R. P., Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, że okoliczności zdarzenia mogły wzbudzić negatywne emocje w oskarżonym. Tym bardziej, że tego dnia przyjechała do jego miejsca zamieszkania jego była partnerka. Dodatkowo chciała przekonać ich wspólnego syna do wyjazdu. Chłopiec długi czas płakał, co nie mogło pozostać bez wpływu na emocje jego ojca. Następnie siostra oskarżonego i jego wcześniejsza partnerka wymieniły wulgarne słowa, doszło do szarpania. Pokrzywdzona w wyniku uderzenia nie doznała poważnych obrażeń.

Mając powyższe na względzie, Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego karę grzywny. Jej uiszczenie pozostaje w zasięgu możliwości oskarżonego, który posiada stały dochód. Nadto, w ocenie Sądu, wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegnie powrotowi do popełniania innych czynów karalnych.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art.628 pkt.2 kpk i art.7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Na podstawie art. 628pkt.1 kpk w zw. z art.629 kpk Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonej M. C. na rzecz oskarżycielki prywatnej K. Y. (1) kwotę 150 zł, tytułem zwrotu 1/2 wysokości wniesionej opłaty od prywatnego aktu oskarżenia.

O kosztach, orzeczonych wobec M. C. i K. Y. (1), Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art.7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art.624§1 kpk. Sąd Rejonowy zwolnił M. C. oraz K. Y. (1) od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych. Każda z oskarżonych nie pracuje. M. C. ma małe dziecko, zaś K. Y. (1) uzyskuje zasiłek. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, że uiszczenie przez nie kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

O kosztach, orzeczonych wobec R. P., Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art.628 pkt.2 kpk i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.